

Deliris

Joan F. Mira

Antonio Munoz Molina és un dels millors escriptors vius i actius de la literatura espanyola, un escriptor pel qual tinc una alta consideració, admiració i respecte. Punt. Antonio Munoz Molina és, també, un ciutadà malhumorat i agressiu, autor d'articles plens d'exabruptes i d'ofenses, d'una mala bava terrible. I sobre això no hi hauria res a dir, si no fóra que l'agressió, l'ofensa i la mala bava es concentren habitualment en un sol tema: l'espanyolitat i els perills que l'amenacen, els "nacionalismes" provincians miserables, les llengües no castellaneres, les satrapies regionals, la maldat metafísica, digna de tota injúria i tot menyspreu, dels qui en aquesta matèria no actuen ni pensen com ell. Fa pocs dies, l'admirable escriptor i ciutadà immoderat publicava un article exemplar, "Estado de delirio", on comença, amb tota la raó, afirmant que el deliri ha substituït la racionalitat en quasi tots els discursos polítics, que els personatges públics el difonen entre la ciutadania i s'alimenten alhora dels deliris verbals i escrits d'uns mitjans informatius que en comptes d'informar propaguen una incessant vèrbola opinativa. En aquest ambient, fa la sensació "de haber entrado en un bar de barra pingosa en que el humo de la palabrería fuera mas denso que el tabaco, y en el que un número considerable de afirmaciones tajantes parece dictado por la ofuscación de una copa matinal de conac." I després d'aquestes línies magistrals, d'esplèndida escriptura, es llança pel pendent avall i sense frens. El lector esperaria que els exemples primers i més grossos d'aquest deliri públic serien eis que presenten ja fa temps la premsa, el govern, l'oposició, el parlament, els carrers de Madrid, i com qui diu la meitat del país, sobretot a propòsit del tema ETA, bascos, terrorisme, o del tema església, matrimoni homosexual, ensenyament religiós, o del tema guerra d'Iraq, o sobre el tema guerra civil, escoles de morts històrics, franquisme, etcètera, o algunes altres matèries que ofereixen símptomes ben alarmants d'indecència pública, de deliri abundant. Doncs, no senyor. Els primers i més extensos exemples de l'estat de deliri són els que ara els traduiré fidelment.

"Hi ha una geografia delirant, que es manifesta per exemple en els textos escolars i en els mapes de notícies sobre el temps, en virtut del qual cada comunitat autònoma és una illa rodejada d'un gran espai en blanc i sense nom o es dilata per abraçar territoris somniats. Gairebé qualsevol deliri és un deliri de grandesa. El País Basc abraça en els mapes Navarra i una part de França; Catalunya s'estén cap al nord i al llarg del Llevant i per les illes en un exercici de megalomania geogràfica que es pareix bastant als regnes que Don Quixot imaginava que conquistaria... [I Galícia, etcètera]. La geografia fantàstica es correspon amb el deliri lingüístic: en aquells mons virtuals l'espanyol és un idioma molest i residual que només parlen guàrdies civils, emigrants i criades, i que per tant no mereix més que dues hores d'ensenyament setmanals...

I quan no es troba manera de prescindir d'aquest idioma segons sembla estranger i que és tanmateix l'únic de veritat comú de tota la ciutadania, el desfiguren amb una ortografia delirant que deu ser un enigma... [Etcètera]. I quan el jerarquies de tals pàtries viatgen pel món es convencen ells mateixos en el seu deliri que parlen anglès... I els dignataris [de les respectives pàtries, províncies, principats o regnes] cultiven un deliri grandios de política internacional, i viatgen pel món amb seguicis més propis de sàtrapes que de governants democràtics... S'allotgen en els millors hotels i gasten els diners públics amb una magnanimitat de xeics petrolífers... I tothom sembla acceptar sense sospita el deliri dels resultats profitosos del viatge, així com la quantiosa inversió necessària perquè ses excel·lències celebren a Nova York o a Melbourne una mariscada suculentíssima... I traduït això, només he d'afegir queestic d'acord amb l'autor en aquesta qüestió del deliri: ell mateix n'és un exemple brillant. Supose que degué escriure tot això, i una part de la resta de l'article, "en un bar de barra pingosa en que el humo de la palabrería fuera mas denso que el tabaco, y en el que un número considerable de afirmaciones tajantes parece dictado por la ofuscación de una copa matinal de conac." És molt trist, però és com és. Ho lamenta pel gran escriptor.

"La geografia fantàstica es correspon amb el deliri lingüístic: en aquells mons virtuals l'espanyol és un idioma molest i residual que només parlen guàrdies civils, emigrants i criades, i que per tant no mereix més que dos hores d'ensenyament setmanals..."